

tingelse, som den daværende Konseilspræsident stillede for, at man skulde modtage Hjælpen, saa skal jeg være villig til at tage Hatten af, men heller ikke før.

Saa sagde det ærede Medlem endvidere i den Forbindelse, at nu vilde han overlade det til min Statskunst, hvorledes jeg vilde finde ud af denne Toldreform, og det, synes jeg, var ganske overordentlig fornuftigt sagt af det ærede Medlem. Men Ulykken er, at det ærede Medlems Blade have ikke kunnet vente med at overlade det til min Statskunst, men de — deriblandt et Blad, som staaar det ærede Medlem ganske særlig nær, det udgaar i det ærede Medlems Valgkreds — have allerede i Sommer tildiget en Brændevinskæt til den Toldreform, jeg vil forelægge, en Brændevinskæt, om hvilke de ikke ane det allerfjerneste; de have ikke det svageste Begreb om, at jeg vil forelægge en Brændevinskæt i Forbindelse med Toldreformen; men de have dog allerede fastslaaet det, og jeg har været Genstand for en Række Angreb i den Anledning. Den allernyeste og mest moderne Politik, den eneste, der ikke er forældet i dette Land, er jo nemlig den, at man taler ikke om, hvad der ligger for; thi der er alt for lidt Stof i, hvad der ligger for, der kan man ikke finde noget; og da man ikke har tilstrækkeligt heri, saa er den eneste Politik, der ikke er forældet her i Landet, den at digte om, hvad der skal ske, at fantasere om, at Ministrene eller Flertallet her i Tinget ville foretage sig visse Ting, og paa Grundlag af dette rette voldsomme Angreb derpaa. Jeg siger, at dette er den nyeste og mest moderne Politik, ja, naar man læser de Blade, der høre til dette Parti, saa maa man faa det Indtryk, at det er den eneste Politik, der ikke er forældet i dette Land. Jeg vil imidlertid advare det ærede Medlem mod en Modstander, en Fjende, som denne Politik har, og denne Fjende det er — Tiden. Naar Tiden faar Lov til at udfolde sig, er den slem til at komme efter Usandheder, gribe dem i Nakken og slaa dem ihjel. Det ærede Medlem har jo allerede oplevet noget i den Retning. Det ærede Medlem har været rundt i Landet og fortalt om den Alliance, som Højre og vi nu agtede at indgaa, som snart vilde blive vitterlig og aabenbar, og som var det eneste Middel, hvorved vi kunde bevare vore Valgkredse. Ja, det ærede Medlem har jo beskrevet i en yndig Artikkel i et Tidsskrift, hvorledes der omtrent ikke var en eneste Valgkreds, hvor vi ikke maatte staa og lokke efter

Højres Stemmer. Det ærede Medlem har allerede oplevet, at Tiden er kommen lidt hastig efter denne Digtning og har grebet den i Nakken. Det ærede Medlem har oplevet f. Eks., at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) sagde her, at det kunde meget let hænde, at en Højremand hellere stemte paa en af det ærede Medlems Parti end paa en Reformmand, og det ærede Medlem har fra vor Side hørt Konseilspræsidenten bestemt udtale paa sit Partis og paa Regeringens Vegne, at der vil ingen Alliance blive mellem Højre og Venstre. . . (Zahle: Men Valgaftaler. Støtte i Sæby og Køge!) . . . Ja, det ærede Medlems nu affivede Usandhed paa dette Omraade bliver ikke bedre ved, at han sidder paa sin Plads og raaber Sæby og Køge, for det har ingen som helst Forbindelse med denne Sag. Det ærede Medlem har allerede begyndt at opleve det samme paa et andet Omraade og vil komme til at opleve mere der. Det er med Hensyn til det, som den ærede Konseilspræsident ogsaa talte om, nemlig Usandhederne om den kongevalgte Landstingsmand. Der er Tiden allerede ved at række ind, den har gode Ben og har begyndt at gribe Usandhederne i Nakken en efter en og vil ogsaa nok tage Livet af dem. Der hændte det ærede Medlem — ikke det ærede Medlem personlig, men hans Blade — forleden Dag noget, hvor Tiden var saa rask til Bens, at der kun hengik nogle faa Dage, inden den greb Usandheden i Nakken og slog den ihjel. Det var, da de for at skade vort Partis ærede Formand udbredte et meningsløst Rygte om en Embedsbesættelse. Da gik der ikke mere end 2—3 Dage, før Tiden tog Usandheden i Nakken og gjorde den til ingen Ting. Jeg vil advare det ærede Medlem mod at lade sine Blade digte videre med Hensyn til mine Planer om en Toldreform, thi jeg er bange for, at ellers kommer Tiden efter dem og vil blive haard ved dem.

Da jeg er ved at tale om Toldreformen, skal jeg vende mig til nogle Bemærkninger, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gjorde om de indirekte Skatters Størrelse og Vækst. Jeg vil sige, at jeg tildels kan dele det ærede Medlems Betragtninger. Der er i Virkeligheden noget beklageligt ved at se, at Forholdene her i Landet forskyde sig saaledes, at de indirekte Skatter proportionalt, forholdsvis, komme til at veje mere og mere i den samlede Skattebyrde. Jeg kan ikke slutte